

Wormerland, Oostzaan en Landsmeer zetten weer stap richting fusie

Wormer ■ Wormerland, Oostzaan en Landsmeer zijn akkoord met een gezamenlijk onderzoek naar een 'groenlandelijke' fusie. Deze week stemden de gemeenteraden daar unaniem mee in, alleen in Landsmeer bestaat weerstand. „Een mijlpaal an sich.”

Kans van slagen

Een onafhankelijk bureau gaat bekijken of een fusie tussen de drie gemeenten - bestuurlijk of ambtelijk - kans van slagen heeft. Bestuurlijk betekent een volledige herindeling en het verlies van zelfstandigheid, ambtelijk is een stuk minder rigoreus: samenwerking

maar met aparte gemeentebesturen. Door samen te smelten hopen het kleine Wormerland (16.560 inwoners), Oostzaan (9.699 inwoners) en Landsmeer (11.660 inwoners) een betere basis te hebben voor de toekomst.

Verrassend

De verrassendste uitkomst is het jawoord van Wormerland op het voorstel. In die gemeente was (en in zekere zin is) het woord fusie taboe. Alleen GroenLinks en D66 zijn vóór een bestuurlijke samensmelting, mocht dat gunstiger uitpakken. De andere partijen stemmen vooral in omdat de optie om amb-

telijk samen te werken in de onderzoeksofzet staat. Wormerland heeft al zo'n samenwerking met de gemeente Oostzaan. Toch is er wel degelijk sprake van progressie want nog geen jaar geleden werd door burgemeester Judith Michelde Jong 'klip en klaar' uitgelegd dat een bestuurlijke fusie uit den boze was.

Wormerland en Oostzaan gingen unaniem akkoord met het onderzoek. Politici zijn vooral blij met de genomen stap - 'een mijlpaal an sich' - en deelden elkaar complimentjes uit. In de raad van Landsmeer kreeg het voorstel wel een kritisch tegengeluid. De fracties

van GroenLinks, Positief Landsmeer en PvdA stemden tegen. Zij vroegen zich af in hoeverre dit onderzoek nieuw is ten opzichte van afgeronde fusie-onderzoeken in het verleden, en of het geen geldverspilling is. Mark Jan Prins (PvdA): „Drie kleine en slappe gemeenten bij elkaar, dat maakt nog niks, dat staat ook in de onderzoeken die er al liggen.”

Niet eens

De meerderheid van de politici uit Landsmeer waren het daar niet mee eens en geven hun zegen aan het voorstel. Daardoor kan het onafhankelijk bureau aan de slag

met het onderzoek en is in de ogen van veel gemeenteraadsleden een 'volgende stap' in het fusieproces gezet. „We zijn blij met deze nieuwe stap en spreken onze dank uit naar alle betrokken partijen uit alle drie de gemeenten”, aldus fractievoorzitter Bart Baaten namens de VVD Oostzaan.

Het onderzoek van Adviesbureau & Van de Laar uit Eindhoven moet voor het eind van het jaar klaar zijn. Het kost de gemeenten gezamenlijk 46.197 euro, mogelijk springt de provincie Noord-Holland bij.

Daan Keijzer

AFASIE Lonneke kreeg een herseninfarct, maar is weer elke dag aan het tatoeëren

'Als ik dit niet meer kan, hoeft het niet meer van mij'

Plotseling - zes jaar geleden - hield een deel van de hersenen van Lonneke uit Krommenie ermee op. Opeens was alles anders. Ze wilde niet meer leven. Toch heeft ze vandaag de dag weer volop werk, als tatoeëerder en kunstenaar. En laat ze haar werk zien bij een expositie in De Bieb.

Meijn Hoekstra vertelt.

FOTO CEES HARTMAN

Peer van Tetterode
p.van.tetterode@mediahuis.nl

Krommenie ■ Tatoeëerder en kunstenaar Lonneke Meijn Hoekstra (44) en haar vriend Chuck herinneren het zich nog als de dag van gisteren. Al weken klaagde ze bij de dokter dat ze een pijnlijke onderarm had (soms een gevaarlijke voorbode voor een infarct). En keer op keer werd ze onverrichter zake naar huis gestuurd. Totdat ze op een dag - alleen en naakt - op de badkamervloer neerstortte. Ze voelde iets barsten in haar hoofd en wilde nog net 112 bellen. Maar zelfs dat lukte niet meer. Het werd zwart voor haar ogen.

Chuck vond haar daar na een kwartier en belde direct de nooddiensten. Ze kreeg een adrenaline-injectie, omdat de ambulancebroeder ten onrechte dacht dat ze een drugsoverdosering had gekregen. Dagen later werd ze wakker in het ziekenhuis. Nooit meer zou ze helemaal herstellen. Opeens kon ze nauwelijks meer praten, was ze heel snel moe. Bovendien had ze geen gevoel meer in haar rechterarm.

Revalidatie

Ondanks dat ze nu nog in gebroken zinnen spreekt, is ze een enthousiast verteller. Met losse woor-

den en handgebaren doet ze haar hele levensverhaal uit de doeken en als ze er even niet uitkomt., helpen Chuck en oud-behandelaar Pien Prins haar op de goede weg. Trots vertelt ze over de vele tattoo's die ze heeft. „Zelf gezet en soms euh... met assistentie!” Ze lacht.

Prins en Meijn Hoekstra kennen elkaar uit de periode die na haar herseninfarct volgde. Prins: „Toen Lonneke bij ons kwam, kon ze niet echt meer praten. Ze kon alleen nog maar de woorden 'moeilijk, moeilijk' zeggen. En dat herhaalde ze als ze vaak.” Maar in de maanden die volgden, pakte Meijn Hoekstra de spreeklessen snel op. „Wonderbaarlijk, als je ziet waar ze nu staat en dat ze de hele dag door praat.”

Meijn Hoekstra laat een scan zien van haar hersenen met een beeld vóór en na het infarct. Op de

„
Ik was vroeger echt een baas.

Lonneke Meijn Hoekstra

laatste foto is een deel van de hersens helemaal zwart. Dat is volgens haar het gedeelte dat het niet meer doet. Volgens Chuck heeft ze redelijk veel 'geluk' gehad. „Lonnekes linkerhersen helft is gedeeltelijk uitgevallen en die kant heeft voornamelijk te maken met logica, rekenen en woorden samenstellen. Wel kan ze nog enigszins praten.

Haar rechterhersen helft is nog intact en die kant daar zit je creativiteit. Daardoor kan ze nog tatoeëren en tekenen.”

En dat is ook het belangrijkste in Meijn Hoekstra's werkende leven. „Als ik dit niet meer kan, hoeft het niet meer van mij”, onderstreept ze. Ze werkt nog de volle vijf dagen per week in de tattoo-shop op de Uranuslaan in Krommenie, met haar vriend.

Dat is vrij bijzonder. Prins: „Het komt eigenlijk nauwelijks voor dat iemand met haar conditie nog kan werken. De meeste mensen krijgen deze vorm van hersenletsel, ook wel afasie genoemd, pas later in hun leven en zitten dan bijvoorbeeld in een rolstoel of zijn op zijn minst arbeidsongeschikt.”

Afasie is een taalstoornis die meestal ontstaat als er sprake is van beschadigingen in de linker-

hersen helft door een beroerte (hersenbloeding of -infarct), een verkeersongeval of bij een hersentumor. Mensen met afasie kunnen problemen hebben met spreken, lezen, schrijven en begrijpen.

Prins: „Het geluk zat er waarschijnlijk vooral in dat Lonneke afasie kreeg toen ze nog relatief jong was en de volle kracht nog had om enigszins te herstellen.”

Littekens

Maar de gevolgen en littekens van de afasie draagt ze nog elke dag met haar mee. Zo heeft ze bijvoorbeeld jaren heel zware epilepsie-aanvallen gehad, waar ze veel pijn door had. Daar heeft ze nu betere medicijnen tegen.

Toch heeft ze, in samenspraak met haar kinderen en partner, besloten om een euthanasieverklaring te ondertekenen. Op het moment dat het opnieuw fout gaat, hoeft het van haar niet meer. Haar familie en vriend hebben het daar moeilijk mee, maar begrijpen haar keuze.

Wat Meijn Hoekstra vooral mist van haar leven voordat ze afasie kreeg, is het contact met anderen. Vroeger was de kunstenaar een echte babbelaar. „Ik was vroeger echt een baas.” Maar tegenwoordig mijden sommige oude vrienden haar. Ze praat nog steeds veel met klanten, maar met vrienden en kennissen gaat het soms moeilijker. Mensen praten bovendien niet meer altijd op een volwassen manier met haar. En vaak benaderen ze haar niet direct. Nu gaat alles vooral via Chuck.

Week van de afasie

Toch zocht ze lotgenoten; mensen wier leven ook is veranderd door afasie. Een van hen tatoeëerde ze. En de foto's van de tattoo en het proces zijn vanaf zaterdag te zien in de Bieb in Krommenie tijdens een tentoonstelling in het kader van de Week van de Afasie. Daar wordt ook aandacht besteed aan de verhalen van andere mensen met afasie en hun werken.